

— Искаме го, искаме, извикаха радостно дѣцата.

— Но той е старъ, а вие сте малки, нѣма ли да му се смѣете?

— Не щемъ, не щемъ извикаха пакъ дѣцата.

— Добрѣ, сега ще видя да ли казвате право, каза учителътъ и покани слугата да влѣзе въ стаята.

Посочи му мѣсто на единъ чинъ и започна да прѣдава уроцитѣ подредъ на разнитѣ отдѣления.

Всички слушаха съ внимание думитѣ на учителя, но най-много внимавахе бѣлокисиятъ първакъ.

Мина се година-двѣ-три-четире и дѣдо Сава свърши курса на селското основно училище. На петата година той вече не посѣщаваше уроцитѣ, а четѣше книгитѣ отъ училищната библиотека, които учителътъ му прѣпорѣчваше.

Сега вече дѣдо Сава знае не само за живота на своитѣ съотечественици, но и за далечнитѣ американци и др.

